

Betøftning, som dette Vaaben i høi Grad medfører, men ogsaa den Betragtning, at det vel neppe kan siges, at Antallet af Rytterregimenter kommer til at spille den Rolle i fremtidige Krige som tidligere. Den Rolle, som Rytteriet navnlig her paa Sjælland, Fyn og vel ogsaa i adskillige Dele af Sylland, vil komme til at spille, vil mere bestaa i Forposttjeneste, Udkigstjeneste, i det Hele taget mere som Bivaaen end som Hovedvaaen. Vi have derfor ikke kunnet anse os foranledigede til at gaa til saa store Udgifter, som Bibeholdelsen af det nuværende Rytterier vilde medføre. — De øvrige Vndringsforslag, med Hensyn til hvilke vi staa særskilt og have en afvigende Opfattelse fra den ærede Drøfver, skal jeg ikke nærmere gaa ind paa, — de ere motiverede i Betænkningen — med Undtagelse af Vndringsforslag under Nr. 1 udenfor Betænkningen til § 7. Dette Vndringsforslag er stillet af vor Gruppe alene og er altsaa kun et Mindretalsforslag. De to andre Mindretal have fundet sig tilfredsstillende ved en Bemærkning om, at Garnisonsstederne fastsættes nærmere ved Lov, naar der altsaa engang maatte kunne opnaas Enighed om en saadan Lov mellem Ministeriet og Rigsdagens to Afdelinger. Jeg kan ikke betragte det anderledes end som en Resignation, en Opgiven af overhovedet at faae Noget bestemt om Garnisonsstederne, navnlig efter den Erfaring, vi have efter den nuggældende Hærløvs, hvor ligeledes en saadan Bestemmelse findes, at Garnisonsstederne skulle bestemmes ved Lov, men de ere aldrig bestemte. Jeg tror heller ikke, at den nuværende Krigsminister nærer nogen før Tilbøjelighed til selv at tage Initiativet til en saadan Lov, og jeg frygter meget for, at, dersom ikke Rigsdagen nu tager idetmindste i de store Træk betryggende Bestemmelser med Hensyn til Garnisoneringen, vil Resultatet blive, at der ingen Bestemmelser komme. Grunden til, at vi have ment at burde opstille dette Vndringsforslag, er imidlertid ikke nærmest Omsigt om i Almindelighed at faae noget bestemtere udtalt i Lovene om Garnisoneringen, men det er af Hensyn til den Forbindelse, der er mellem dette Vndringsforslag og den Plan for Landets Forsvar, der vil blive faaet fast ved den Hærløvs, der nu er forelagt Rigsdagen. Ved Hærløven af 1867, der er bygget paa Forsvarskommissionens Betænkning fra 1866, blev i Virkeligheden Tvedelingen af Forsvaret anerkjendt. Det var Tanken om et selvstændigt Forsvar paa den ene og paa den anden Side af Storebælt, der gik igjennem hele Kommissionens Betænkning, og som ogsaa finder sit Udtryk i Hærløven navnlig i Bestemmelserne om Tvedelingen af Landet i Brigadefæbse og om Udskrivningen af Mandstabet til de forskjellige Brigader, og den fandt ogsaa om end et noget vagt Udtryk i Bestemmelserne om Garnisoneringen, et Udtryk, som man imidlertid dengang troede vilde faae ganske andre Virkninger og Følger, end de prak-

tisk siden have faaet. Det er imidlertid ligesaa utvivlsomt, at den Tanke, der laa til Grund for Hærløven af 1867, dels kun i indskrænket Grad, dels slet ikke er bleven udført, s. O. derved, at der jo aldrig er kommet Artilleri til Sylland, skjøndt Hærløven udtrykkelig forudsætter, at det ene Regiment Artilleri skulde høre hjemme i Sylland; det bestemmes jo, at det skulde udføres i de jydske og fynske Brigadefæbse paa den anden Side af Storebælt. Men ikke blot det. Der har i alle de Aar, der ere gaaede hen efter Hærløvens Vedtagelse, i Kæbse, der have staaet dette Thing's Flertal imod, stærkere og stærkere med hvert Aar gjort sig en Bestræbelse gjældende for at komme bort fra Tanken om Tvedelingen, en Bestræbelse, der mere og mere har arbejdet over i Retning af Samling af Forsvaret om Kjøbenhavns Befæstning. Jeg skal tilstaa, at denne Bestræbelse ikke er bleven mødt med fuld saa megen Kraft fra først af, som det maatte have været ønskeligt, idet man paa enkelte Punkter vistnok har gjort en aldeles decideret Modstand her i Thinget, navnlig mod Tanken om Kjøbenhavns Befæstning og Koncentrationen af Forsvaret om Kjøbenhavn, medens derimod selve Forsøget paa at komme bort fra Tvedelingen af Forsvaret er blevet mødt med mindre Bestemthed, end jeg for mit Vedkommende anser for rigtig. Nu, da Spørgsmaalet ligger for, og der synes, som den ærede Drøfver selv udtalte, at være en Slags Udsigt til at finde et Grundlag i det Hærløvsforslag, som her ligger for, vil det ogsaa fra vor Side være paa Tide at gjøre, hvad der staa i vor Magt for at hævde den Betragtning, vi anse for nødvendig, hvis Landet skal forsvares paa en saadan Maade, at vi kunne give det vor Stemme. Dette fører til, at vi foruden at optage lignende Bestemmelser som den, der findes i den nuggældende Hærløvs med Hensyn til Landets Tvedeling i Brigadefæbse o. s. v., maa opstille en Bestemmelse om Garnisoneringsforholdene som den, vi have foreslaaet i det nævnte Vndringsforslag. Det foreliggende Hærløvsforslag gaar jo nemlig ud paa at give den ærede Minister fuldstændig frie Hænder med Hensyn til, hvorledes han vil garnisonere og samle Tropperne. Det er en ganske naturlig Følge af, at den ærede Ministers Standpunkt i det Hele taget, som det ganske klart og utvetydigt er udtalt i Motiverne til Hærløvsforslaget, er saa snart som mulig at kunne samle Alt paa Sjælland, i Tilfælde af Krig at opgive Sylland og Fyn, samle Hæren paa Sjælland for derefter efter et Forsøg paa at afvise en Landgang, som den ærede Minister selv erklærer for Noget, han ikke selv har stor Tro til, idet det saa smukt paavises i Betænkningen, at den aldrig er mislykket noget Sted i Verden, hvor den er forsøgt, at koncentrere Hæren og da i Virkeligheden at føre Krigen som et Forsvar om Kjøbenhavn. I god Overensstemmelse hermed